

2. Právo Únie sa má vykladať v tom zmysle, že článok 167 a článok 168 písm. a) smernice 2006/112, ako aj zásady daňovej neutrality, právnej istoty a rovnosti zaobchádzania nebránia tomu, aby sa príjemcovi faktúry zamietlo právo na odpočet dane z pridanej hodnoty zaplatenej na vstupe z dôvodu neuskutočnenia zdaniťelného plnenia, hoci v opravnom daňovom výmere zaslanom vystaviteľovi tejto faktúry sa neopravila daň z pridanej hodnoty, ktorú vystaviteľ priznal. Ak sa však vzhľadom na podvody alebo nezrovnalosti, ktorých sa dopustil tento vystaviteľ alebo ku ktorým došlo na vstupe plnenia, o ktoré sa opiera právo na odpočet, považuje toto plnenie za neuskutočnené, treba na základe objektívnych skutočností a bez toho, aby sa od príjemcu faktúry vyžadovalo overovanie, ktoré mu neprináleží, preukázať, že tento príjemca vedel alebo mohol vedieť, že dotknuté plnenie bolo súčasťou podvodu týkajúceho sa dane z pridanej hodnoty, čo musí preveriť vnútroštátny súd.

(¹) Ú. v. EÚ C 80, 17.3.2012.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Krajský súd v Prešove (Slovensko) 6. novembra 2012 — Spoločenstvo vlastníkov bytov MYJAVA/Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s.

(Vec C-496/12)

(2013/C 86/10)

Jazyk konania: slovenčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Krajský súd v Prešove

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobca: Spoločenstvo vlastníkov bytov MYJAVA

Žalovaná: Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s.

Prejudiciálne otázky

1. Majú sa ustanovenia smerníc Európskej únie, akými sú smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES (¹) z 25. mája 1999 o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a záruk na spotrebný tovar, smernica Rady 85/374/EHS (²) z 25. júla 1985 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov o zodpovednosti za chybné výrobky a iné smernice určené na ochranu spotrebiteľa, vykladať tak, že rovnaká ochrana ako spotrebiteľovi prináleží aj právnickej osobe, ak v zmluvách spadajúcich do pôsobnosti týchto smerníc koná s cieľom, ktorý sa netýka obchodnej činnosti alebo podnikania?
2. Majú sa ustanovenia smerníc Európskej únie, akými sú smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES z 25. mája 1999 o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a záruk na spotrebný tovar a smernica Rady 85/374/EHS z 25. júla 1985 o aproximácii zákonov,

iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov o zodpovednosti za chybné výrobky, vykladať tak, že im odporuje také ustanovenie vnútroštátneho predpisu, akým je predpis vo veci samej, ktorý pri zistení vadnosti dodaného tovaru limituje reštitučný nárok ako je aj vydanie bezdôvodného obohatenia len za obdobie od posledného odpočtu vadného meradla vody uskutočneného pred podaním žiadosti?

(¹) Ú. v. ES L 171, s. 12; Mím. vyd. 15/004, s. 223.

(²) Ú. v. ES L 210, s. 29; Mím. vyd. 15/001, s. 257.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Taliansko) 19. decembra 2012 — Loredana Napoli/Ministero della Giustizia — Dipartimento Amministrazione Penitenziaria

(Vec C-595/12)

(2013/C 86/11)

Jazyk konania: taliančina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: Loredana Napoli

Žalovaný: Ministero della Giustizia — Dipartimento Amministrazione Penitenziaria

Prejudiciálne otázky

1. Vzápahuje sa článok 15 smernice 2006/54/ES (¹) (návrat z materskej dovolenky) na navštevovanie kurzu odbornej prípravy, ktorý je súčasťou pracovného pomeru, a má sa tento článok vykladať v tom zmysle, že na konci materskej dovolenky má zamestnankyňa právo na prijatie do rovnakého kurzu, ktorý stále prebieha, alebo ho možno vykladať v tom zmysle, že zamestnankyňa možno zapísať do nasledujúceho kurzu, hoci jeho uskutočnenie je aspoň z časového hľadiska neisté?
2. Treba článok 2 ods. 2 písm. c) smernice 2006/54/ES, podľa ktorého predstavuje diskrimináciu akékoľvek menej priaznivé zaobchádzanie z dôvodov materskej dovolenky, vykladať v tom zmysle, že zamestnankyni zabezpečuje absolútnu ochranu, ktorá pretrváva aj v prípade protichodných záujmov, proti akejkoľvek nerovnosti hmotnoprávneho charakteru (Súdny dvor, rozsudok z 30. apríla 1998 vo veci Thibault, C-136/95), s tým dôsledkom, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá tým, že stanovuje vylúčenie z

kurzu odbornej prípravy a zároveň zaručuje možnosť zápisu do ďalšieho kurzu, sleduje cieľ zabezpečiť náležité vzdelanie, ale zbavuje zamestnankyňu príležitosti na skorší prístup k novej pracovnej pozícii vrátane poberania príslušného platu spolu s mužskými kolegami, ktorí sa zúčastnili rovnakého výberového konania a pôvodného kurzu odbornej prípravy?

3. Má sa článok 14 ods. 2 smernice 2006/54/ES, podľa ktorého nepredstavuje diskrimináciu rozdielne zaobchádzanie založené na charakteristikách, ktoré vytvárajú prirodzenú požiadavku na povolanie, vykladať v tom zmysle, že umožňuje členskému štátu odložiť prístup k zamestnaniu na úkor zamestnankyne, ktorá nemohla absolvovať úplnú odbornú prípravu z dôvodu materskej dovolenky?
4. Ak by sa v prípade uvedenom v bode c) v prejednávanej veci pripustila v abstraktnej rovine uplatniteľnosť článku 14 ods. 2, má sa v každom prípade toto ustanovenie v spojení so všeobecnou zásadou proporcionality vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje vylúčenie zamestnankyne neprítomnej z dôvodu materskej dovolenky z kurzu odbornej prípravy, namiesto toho, aby sa v rámci vnútroštátnej legislatívy zabezpečilo vytvorenie paralelných doškoľovacích kurzov, ktoré by umožnili zamestnankyni dobehnúť zameškanú prípravu, čím by sa zlúčili práva pracujúcej matky a verejný záujem, napriek organizačným a finančným nákladom, ktoré by sa a touto možnosťou spojili?
5. Obsahuje smernica 2006/54/ES v prípade takého výkladu, že bráni spomenutej vnútroštátnej úprave, z tohto hľadiska ustanovenia s priamym účinkom, ktoré môže vnútroštátny súd priamo uplatniť?

⁽¹⁾ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2006/54/ES z 5. júla 2006 o vykonávaní zásady rovnosti príležitostí a rovnakého zaobchádzania s mužmi a ženami vo veciach zamestnanosti a povolania (prepracované znenie) (Ú. v. EÚ L 204, s. 23).

Odvolaie podané 19. decembra 2012: Isdin, SA proti rozsudku Všeobecného súdu (štvrtá komora) z 9. októbra 2012 vo veci T-366/11, Bial-Portela & Ca, SA/Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory)

(Vec C-597/12 P)

(2013/C 86/12)

Jazyk konania: angličtina

Účastníci konania

Odvolaieľka: Isdin, SA (v zastúpení: H. L. Mosback, advokát, G. Marín Raigal, P. López Ronda, G. Macias Bonilla, advokáti)

Ďalší účastníci konania: Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory), Bial-Portela & Ca, SA

Návrhy odvolaieľky

Odvolaieľka navrhuje, aby Súdny dvor:

- zrušil napadnuté rozhodnutie,
- potvrdil rozhodnutie prvého odvolacieho senátu ÚHVT zo 6. apríla 2001, ktorý zamietol námietku v celom rozsahu,
- zaviazal Bial-Portela & Ca, SA na náhradu trov konania.

Odvolaie dôvody a hlavné tvrdenia

Odvolaieľka tvrdí, že Všeobecný súd skreslil dôkazy, keď v bode 34 napadnutého rozsudku uviedol, že „odvolací senát nesprávne konštatoval, že medzi označeniami neexistuje zvuková podobnosť“. Odvolací senát sa však nedopustil pochybenia, keď uviedol, že medzi označeniami neexistuje zvuková podobnosť, ako to konštatoval Všeobecný súd, ale naopak, správne analyzoval zvukovú podobnosť medzi označeniami a prijal záver, že napriek zvukovým podobnostiam medzi označeniami, celková zvučnosť označení je odlišná. Odvolaieľka sa domnieva, že záver odvolacieho senátu, ktorý Všeobecný súd skreslil, treba potvrdiť.

Okrem toho odvolaieľka tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne zistil skutkový stav, keď v bode 40 napadnutého rozsudku uviedol, že tovary patriace do triedy 3 a veľká časť tovarov patriacich do triedy 5 (...) je bežne vystavená v supermarketoch a zákazník si ich tak vyberá na základe vizuálneho preskúmania ich obalov. Toto skutkové zistenie nebolo podložené dôkazmi, a preto bol nesprávne zistený skutkový stav, na základe ktorého sa malo rozhodnutie prijať. Okrem toho, túto skutočnosť nepredložil žiadny z účastníkov konania, a preto sa mohla zohľadniť, len ak bola všeobecne známa (a vzhľadom na tvrdenia, ktoré podporovali nedostatok vierohodnosti tejto skutočnosti, keby sa tak posúdila, viedlo by to k skresleniu skutkového stavu). Túto skutočnosť preto nemožno použiť ako základ pre konštatovanie pravdepodobnosti zámeny.

Odvolaieľka tiež tvrdí, že zásada *audi alteram partem*, ktorá je obsiahnutá v článku 76 ods. 1 nariadenia o ochranných známkach ⁽¹⁾ (pôvodne článok 74 ods. 1 nariadenia 40/94 ⁽²⁾) bola porušená a že Všeobecný súd nesprávne uplatnil článok 8 ods. 1 písm. b) nariadenia o ochranných známkach a relevantnú judikatúru, a tým porušil právo Únie. Všeobecný súd nevykonal všeobecné posúdenie dotknutých ochranných známok a nezohľadnil všetky relevantné skutočnosti v prejednávanej veci.

⁽¹⁾ Nariadenie Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 78, s. 1).

⁽²⁾ Nariadenie Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 11, s. 1).